

ZENDINGSBERICHTEN DERDE KWARTAAL 2021

Zendingsprojecten 3e kwartaal 2021: Noord-Amerikaanse Divisie

1. Huisvesting voor het personeel van de Palau school (Palau)
2. De tweede fase van de bouw van een multifunctionele sportschool starten (Holbrook Indiase school in de Verenigde Staten)
3. Kerken bouwen en studiebeurzen beschikbaar stellen voor vluchtelingen in Canada en de Verenigde Staten.
4. Een kerk en een buurthuis bouwen in Iglolik, Canada.

Goed om terug te zijn

Arizona, V.S., 3 juli

Adrain Wiles, 20

In het tweede kwartaal van 2018 vertelde Adventist Mission bij een zendingsbericht voor kinderen over Adrain. Hij zou bijna eindexamen doen aan de adventistische Holbrook Indian School, een zendingsschool voor Indianen in Arizona, een staat in Amerika. Adrain wist niet wie zijn vader was en zijn moeder dronk vaak. Toen hij zeven was, leerde een oudere broer hem hoe hij alcohol moest drinken en drugs kon gebruiken. Adrain vond niet dat zijn leven iets miste en hij wilde niet naar Holbrook verhuizen om daar in groep 5 te beginnen. Toch leerde hij vele nieuwe dingen op school, ook dat het belangrijk was om te douchen en zijn kleren te wassen. Hij dronk niet langer en gebruikte geen drugs meer. Hij ontdekte dat het hem opvrolijkte om basketbal te spelen tijdens gym. In de brugklas bestudeerde hij de Bijbel met een predikant en gaf hij zijn hart aan Jezus. Laten we eens kijken hoe het met Adrain is gegaan nadat hij zijn eindexamen had gehaald. Dit is zijn verhaal, in zijn eigen woorden verteld.

In 2018 rondde ik de *Holbrook Indian School* af. Ik had mijn leven aan Jezus gegeven en Hij hielp me om drugs en alcohol achter me te laten en een doel te vinden in het leven. In navolging van één van mijn ooms besloot ik ingenieur te worden. Ik schreef me in op *Union College*, een adventistische school in Nebraska en als universitaire student begon ik aan een nieuw hoofdstuk in mijn leven. Iedereen op de universiteit was zo vriendelijk, aardig en blij. Vreemdelingen begroetten me zelfs.

Ik kreeg vrienden in de colleges, het koor en bij recreatieve sportactiviteiten. Ik werd gevraagd om de Bijbel te bestuderen met theologiestudenten en genoot van alle bijeenkomsten die de school organiseerde op vrijdagavond. Alles ging van een leien dakje tot ik ontdekte dat mijn opleiding ontzettend duur was. Ik wist dat helemaal niet. Toen ik de rekening ontving, werden mijn ogen groot van schrik. Het daaropvolgende jaar besloot ik naar de school te gaan in het Navajo Reservaat. Door een digitale speurtocht kwam ik tot de ontdekking dat een technische school in Nieuw Mexico een goede ingenieursopleiding aanbood. Ik vond het een fijn idee dat ik mijn studie daar kon afmaken zonder me zorgen te hoeven maken over de hoge kosten van de christelijke privéschool.

Na mijn aankomst merkte ik echter al gauw dat er geen andere christelijke studenten op de school zaten waar ik mee om kon gaan. De verleiding om te drinken en drugs te gebruiken, werd me bijna te veel. Ik kon me inhouden om naar die levensstijl terug te keren, maar ik voelde me eenzaam. In het tweede semester voelde ik me zo eenzaam dat ik me geen raad meer wist. Ik had al met wat personeel gesproken op de *Holbrook Indian School* die ook regelmatig contact met me opnamen. Wonderbaarlijk genoeg was er net een vacature vrijgekomen en ze vroegen me om weer naar Holbrook te komen, als afdelingsdecaan aan de slag te gaan en tegelijkertijd mijn opleiding af te maken met behulp van het schakelprogramma van de school.

Er is een enorm verschil tussen de sfeer op de technische universiteit en *Holbrook Indian School*. Holbrook is mijn thuis. Ik ben zo blij weer terug te zijn. Ik zou graag naar *Union College* gaan om mijn studie af te ronden en ik bid dat God me helpt om terug te keren zonder schulden te maken. Ik weet dat God een plan heeft met mijn leven. Bid alstublieft voor mij terwijl ik Hem blijf volgen waarheen Hij mij ook leidt.

Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbat drie jaar geleden. Uw geld heeft aanzet gegeven tot de plannen voor een nieuw gymnastiek- en gezondheidsgebouw, genaamd New Life Center, bij de adventistische Holbrook Indian School. In dit kwartaal zal uw bijdrage ervoor zorgen dat de

tweede fase van het centrum wordt afgerond, waardoor de school het hoge percentage obesitas, hartziekten, diabetes, depressie en zelfmoord kan helpen verminderen bij inheemse Amerikaanse kinderen en jongeren.

Een veilige reis

Arizona, V.S., 10 juli

Jodi Opitz, 39

Mijn man, Derek, en ik maakten de drie uur durende rit van de adventistische *Holbrook Indian School* naar de hoofdstad van Arizona, Phoenix. Ik werk bij Holbrook als secretaris en administratief medewerkster. Derek is de onderhoudsassistent van de school. Op die sabbatmiddag zat ik aan het stuur van onze Jeep, terwijl Derek een dutje deed op de passagiersstoel naast me. We moesten opschieten. We waren op weg naar Phoenix om naar een preek te luisteren in de kerk, maar we gingen eerst nog langs mijn moeder om haar op te halen zodat ze met ons mee kon gaan.

Tijdens de rit kwam de regen om de zoveel tijd met bakken uit de lucht. De drassige weg liep door vele bergpassen en ik leidde de auto door vele haarspeldbochten. Toch drukte ik het gaspedaal behoorlijk in. Een aantal auto's haastte zich langs ons op de weg. Halverwege de reis kon onze auto de hoeveelheid water niet meer aan. In een paar seconden draaide de Jeep 180 graden in de rondte en knalde het voertuig op een modderige heuvel aan de ene kant van de weg. Vervolgens kiepte de auto naar Dereks kant en gleed achterwaarts de snelweg af om zo'n 75 meter verder tot stilstand te komen. Op de een of andere manier stond de wagen rechtoverreind op alle vier de wielen.

Derek en ik zaten als versteend. Tot Derek pogingen begon te doen om zijn deur te openen. Er was geen beweging in te krijgen. De deur was in het autoframe geperst. Derek rook een brandlucht. Omdat hij vreesde dat de auto vlam zou vatten, schreeuwde hij, 'We moeten hier weg!'. Op dat moment ging mijn deur open. 'Gaaf het?', vroeg de vrouw die de deur had geopend. De vrouw had het hele ongeluk voor haar ogen zien gebeuren en was gestopt om te helpen. Minuten later stond er een kleine groep mensen om onze auto. Ze vroegen of we om een takelwagen hadden gebeld. Dat was niet het geval, maar voor we ook maar iets konden zeggen, stopte er een takelwagen voor onze neus.

De chauffeur, eigenaar van een sleepbedrijf, kwam net terug van de tandarts. 'Kan ik helpen?', vroeg hij. Vervolgens verscheen er een politieagent om de gestage verkeersstroom achter ons in goede banen te leiden en dat terwijl we de politie niet hadden gebeld. Zijn hulp was hoognodig: onze wagen, net na de bocht gelegen en op een helling, was niet goed zichtbaar voor tegenliggend verkeer. Binnen een paar minuten was onze Jeep op de takelwagen gehesen en klaar voor vertrek. We gingen na hoeveel schade we hadden. Twee wielen van de Jeep werkten nog en het dak van de auto was intact. De rest was vernietigd. Er was niets over van het voertuig.

Derek en ik zaten in de takelwagen en probeerden na te gaan wat er zojuist was gebeurd. Aanvankelijk zou een vriend die dag met ons mee zijn gegaan naar Phoenix, maar er was iets tussengekomen. Normaal gesproken reisden we met onze hond, maar die middag was ze niet bij ons. Aan de andere kant van de weg, aan de overzijde van de modderige heuvel die we hadden geraakt, liep de helling steil af. Derek en ik hadden het ongeluk overleefd met maar een paar snijwonden, pijnlijke spieren en enkele kneuzingen. Hoe was het mogelijk dat we geen andere auto's hadden geraakt? Hoe was het mogelijk dat we weer op vier wielen terecht waren gekomen? Waarom hadden we de vangrail niet geraakt en waren we geen 30 meter naar beneden gestort, de helling af?

Het enige antwoord op die vragen is dat God ons leven heeft gespaard. Hij heeft alles in de hand gehouden, nog voor ons vertrek. Later vernamen we dat drie vrienden en gezinnen op die dag een sterke drang voelden om voor ons te bidden. God heeft hun gebeden beantwoord. Minder dan een uur na het ongeluk haalden vrienden van de *Holbrook Indian School* ons op en brachten ze ons naar huis. In Psalm 94:22 staat, 'De HEER is mijn Burcht geworden, mijn God is de Rots waarop ik

schuil'. God heeft ons vaak beschermd op de *Holbrook Indian School*. Met heel ons hart danken we God voor zijn voortdurende zorg over ons.

Je bent niet alleen

Arizona, V.S., 17 juli

Aliandra, 17

In mijn kindertijd heb ik dingen meegemaakt waar geen kind mee te maken zou moeten krijgen. Ik heb mensen gezien die dronken en alcohol gebruikten tot op het punt dat ze hun verstand verloren. Ik zag mensen marihuana gebruiken om zich voor even goed te kunnen voelen. Mijn moeder is een Navajo en mijn vader is Mexicaans. Mijn familie was vroeger erg leuk en vriendelijk en elke zondag gingen we naar de kerk. Tot mijn moeder alcohol begon te drinken. Dat maakte een einde aan wat eens zo fijn was geweest. Als klein meisje was ik er getuige van dat mijn vader mijn moeder sloeg met zijn blote handen en soms met een biljartstok. Ik werd er bang van, omdat ik me zwak en hulpeloos voelde. Ik kon er niets aan veranderen.

Mijn moeder zat steeds in de gevangenis op beschuldiging van huiselijk geweld, alcoholgebruik tijdens het rijden en andere aanklachten. Het deed me zo'n verdriet. Mijn vader was maar weinig thuis. Hij werd vele keren uitgezet naar Mexico, maar hij bleef terugkeren naar de Verenigde Staten. Hij heeft me nog nooit gefeliciteerd voor mijn verjaardag. Maar op de een of andere manier gaf God me de kracht om elke dag weer door te gaan. Al had ik geen aardse vader die van mij hield, er was een hemelse Vader die om mij gaf. Ik raakte eraan gewend om mijn gevoelens te verbergen en net te doen alsof alles in orde was. Mensen vroegen me soms hoe ik alle emoties zo binnen kon houden. Het was erg moeilijk, maar je went er wel aan als niemand enig belang hecht aan hoe je je voelt.

Naarmate ik ouder werd, veranderde ik en werd ik een ander persoon. Ik werd overbezorgd naar mijn jongere broers en zussen toe. Ik raakte bij meerdere ruzies betrokken, spijbelde op school om stoer over te komen en begon marihuana te roken. Op twaalfjarige leeftijd besloot ik echter dat ik niet in mijn ouders' voetstappen wilde volgen. Maar ik wist niet wat ik moest doen. Twee jaar later ging ik naar de adventistische *Holbrook Indian School* om de vierde klas te doorlopen. Op die school begon ik van Christus te houden en ik realiseerde me hoeveel liefde Hij voor mij heeft. Ondanks alles wat ik had meegemaakt, had God een plan voor mij. Mijn komst naar Holbrook was daar een onderdeel van.

Mijn kijk op het leven is veranderd. Ik weet nu dat God mijn hele leven bij me is geweest. Ik besepte het alleen niet. Hij heeft altijd naast me gestaan en heeft me de kracht gegeven om door te gaan, waar ik ook mee te maken kreeg. Tot vandaag de dag sterkt Hij mij bij alles wat ik doe, elke keuze die ik maak en elke keer dat ik het bijltje erbij neer wil leggen. Mijn lievelingstekst is Exodus 14:14, waarin staat 'De HEER zal voor u strijden, u hoeft zelf niets te doen'. God zal u de overwinning geven, wat u ook te incasseren krijgt, zolang u Hem maar toestaat om u te helpen. Hij houdt u in zijn handen en Hij zal voor u strijden. U bent niet alleen. En ik ben niet alleen.

Omgeven door liefde

Arizona, V.S., 24 juli

Shanel Draper, 24

Ik groeide op in een kleine stad. Toch was ik bijna elke dag getuige van alcoholisme, drugsgebruik en geweld. Ik wist niet beter. Ik herinner me dat ik mensen hekken zag plaatsen buiten de scholen, maar dat weerhield het alcoholisme, drugsgebruik en geweld er niet van om aanwezig te zijn in de klaslokalen. Bendes lokten gevechten uit en brachten drugs en alcohol de school binnen. Dit was op de middelbare school. Soms was het zelfs te gevaarlijk voor me om alleen naar huis te lopen vanaf de bushalte. Misschien kozen mijn moeder en tante er daarom voor om mij van de openbare school te halen en naar een privéschool te sturen.

Aanvankelijk viel mijn moeders oog op een privéschool in New Mexico, een staat in Amerika, maar ik belandde op een wachtlijst. Daarna overwogen we een andere school in New Mexico. Toch kon ik ook daar niet naartoe. Het was een reguliere school zonder slaapmogelijkheden. Uiteindelijk ontdekte mijn moeder dat enkelen van onze familieleden hun kinderen naar de adventistische *Holbrook Indian School* hadden gestuurd in Arizona. De school was een eind uit de buurt, maar mijn moeder en tante waren ervan overtuigd dat dit het beste voor mij zou zijn.

In augustus 2010 begon ik in de vierde klas. Ik had het er eerst heel moeilijk mee dat ik niet bij mijn familie was. Ik vond het niet erg om dingen zelf te moeten doen, de was bijvoorbeeld, het schoonmaken van mijn kamer en eigenlijk mezelf verzorgen. De Bijbelles was het enige waar ik niet klaar voor was. Met een paar tantes was ik weleens naar de kerk geweest, maar ik ging enkel en alleen omdat ik niet alleen thuis mocht blijven. Mijn tantes hadden me meegenomen naar verschillende kerken en zelfs naar de Vakantie Bijbelschool. Toch wist ik nog steeds niet hoe ik de Bijbel moest lezen.

Op Holbrook, een christelijke school, schaamde ik me ervoor dat ik me geen raad wist met een Bijbel. Maar gaandeweg begon ik over Jezus te leren en ontdekte ik hoe Hij werkt in ons leven. Ik gaf mijn hart aan Jezus. Vier jaar later studeerde ik af van de *Holbrook Indian School*. Ik ben nog twee jaar naar de universiteit geweest, maar heb me daarna met andere dingen beziggehouden. Ik had een druk leven en ik verloor Jezus en het aAdventisme uit het oog.

Terwijl ik een vriend in Texas bezocht, hoorde ik dat mijn tante, die een soort moeder voor mij was, erg ziek was geworden en het ziekenhuis in Phoenix, Arizona met grote regelmaat bezocht. Op mijn verjaardag reisde ik vanuit Texas terug naar Arizona om mijn tante te verrassen. Ik bracht tijd met haar door voordat ze een paar dagen later overleed. Na haar dood ontvluchtte ik het huis en ging ik terug naar Texas. Maar ik was niet gelukkig. Toen een vriend van Holbrook me vertelde over een vacature als afdelingsmedewerker op de school, greep ik mijn kans. Na mijn terugkomst werkte ik nauw samen met de studenten en het deed me zoveel plezier. Het daarop volgende jaar vroeg de school me opnieuw bij hen te komen werken als studiebeurscoördinator. Het heeft mijn leven enorm veranderd nu ik weer op Holbrook rondloop en het voelt geweldig om door liefde omringd te worden.

Verzorger in dienst van de Behandelaar

Arizona, V.S., 31 juli

Nannette Ortiz, 53

Hoe is het om de meisjesdecaan te zijn bij enkele tientallen meisjes en jonge vrouwen op de adventistische *Holbrook Indian School*? Ik ontmoette Lily toen ik voor het eerst naar de *Holbrook Indian School* kwam. Het zeventienjarige meisje zag me meteen als haar surrogaat oma. Ze hielp me graag in de slaapvertrekken. ‘Zal ik muffins voor je bakken deze week?’, zei ze dan of ‘Zal ik het Bijbelvers voor deze week op het schoolbord noteren?’.

Ik herinner me nog een andere vraag die ze aan het begin van het schooljaar stelde. ‘Wist je dat ik twee keer gecontracteerd ben vorig jaar?’, vroeg ze. Waar had ze het over? Ik kwam te weten dat ze zo depressief was geweest het afgelopen schooljaar dat ze zichzelf bijna wat aan had gedaan. Ze had het contract getekend met de belofte dat ze hulp zou zoeken om het niet zo ver te laten komen. Het overgrote deel van de meisjes die zich aanmeldt voor de *Holbrook Indian School*, arriveert met een emotioneel rugzakje. Zelfs op jonge leeftijd hebben ze al vele soorten trauma’s doorstaan.

Ik weet nog dat een meisje uit groep 4, Rose, me vertelde dat ze de moord op haar vader voor haar ogen had zien gebeuren. Op een nacht, ik stond op het punt om mijn werkruimte in de slaapvertrekken te verlaten en naar bed te gaan, rende het kleine meisje op me af en sprong in mijn armen. ‘Ik kan niet slapen’, zei ze. ‘Papa glimlacht naar me door het raam’. Ik bracht haar terug naar haar kamer en zong en bad met haar. Ik had moeite om in slaap te komen, omdat ik maar bleef denken aan de dingen die de meisjes meemaakten.

Twee maanden na het begin van het schooljaar vertelde Lily me in vertrouwen over haar vreselijke nachtmerries. Toen ze de nachtmerries omschreef, begreep ik waarom ik naar de school was gekomen. In mijn tienerjaren had ik namelijk dezelfde soort nachtmerries gehad. God wilde dat ik een speciale vriendschap op zou bouwen met Lily zodat ik haar kon beloven dat ook zij die nachtmerries kon overwinnen met Gods hulp. Ik vertelde haar dat God me door zijn macht had bevrijd van de nachtmerries en dat Hij hetzelfde kon doen voor haar.

Sommige leerlingen vonden het fijner om tijdens de vakantie op school te blijven en niet naar huis te gaan. Dat is het logische gevolg van een schadelijke thuissituatie. Ik herinner me dat Rose, het meisje uit groep 4, terugkwam van een korte vakantie met haar moeder. Toen ik de deur van de slaapvertrekken voor haar opende, keek ze rond en zuchtte diep. ‘Wat is het fijn om weer thuis te zijn’, zei ze. Lily deed er alles aan om niet naar huis te gaan. Tot vandaag de dag weet ik niet welk trauma haar zo emotioneel beschadigd heeft. Maar dat is ook niet de reden dat ik hier ben. Het is enkel mijn taak om alle meisjes onvoorwaardelijk lief te hebben vanuit de overtuiging dat ik hun verzorger ben en God hun ‘Behandelaar’.

In de afgelopen week, we waren het scheppingsverhaal aan het bestuderen, vroeg ik Lily ‘Kende je dit verhaal voordat je naar deze school kwam?’. ‘Nee’, antwoordde ze. ‘En de Bijbel? Was er een Bijbel thuis of in het huis van je *shimasani* [de oma aan haar moeders kant]?’ Ze schudde haar hoofd. Ze had voor het eerst een Bijbel gezien toen ze naar de *Holbrook Indian School* kwam. Ik legde Lily uit dat vele mensen in de wereld het scheppingsverhaal zien als een fabeltje. ‘Hoe denk jij over dit verhaal?’, vroeg ik. Lily hoefde er geen moment over na te denken. ‘Mr. Hubbard, de wiskundeleraar, begint zijn les altijd met een mooi stukje om over na te denken’, zei ze. ‘Vandaag zette hij ons nog aan het denken toen hij zei dat dingen niet uit het niets kunnen ontstaan. Er moet een Schepper zijn!’ De gesprekken met Lily en de andere meisjes doen me denken aan 1 Korintiërs 3:6 waar Paulus zegt, ‘Ik heb geplant, Apollos heeft water gegeven, maar God heeft doen groeien’.

Strand of woestijn

Arizona, V.S., 7 augustus

Diana Fish, 56

Mijn man, Loren, en ik hadden droombanen. Als adviserend psycholoog had hij een goedlopende praktijk en ik werkte aan de uitbreiding van *AdventHealth*. We genoten van het strandleven in Florida. Toch miste er iets. We baden tot God of Hij het zo wilde leiden dat we onze tijd volledig in zouden zetten voor zendingswerk. In werkelijkheid stonden we er helemaal niet voor open om naar welke plaats dan ook geleid te worden, behalve als het Tennessee betrof. Daar woonden onze kinderen en kleinkinderen.

In een opwelling woonde ik een conferentie bij die via *Women's Ministries* in de Noord Amerikaanse Divisie georganiseerd was. De conferentie stond in het teken van vurig gebed en het eigen 'ik' aan God overgeven. In de bezichtigingsruimte liep ik net langs het kraampje van de adventistische *Holbrook Indian School* toen ik prachtig aardewerk zag dat door een student was gemaakt. Ik kocht drie soorten paardenhaar keramiek.

Terwijl ik de stukken aanschafte, vroeg de vrouw in het kraampje me naar mijn werk. Toen ik haar vertelde dat ik projectleidster was, wees ze enthousiast naar de andere vrouw in de kraam. 'Zij is onze projectleidster en ze gaat binnenkort met pensioen', vertelde ze. Ze zei dat Holbrook in Arizona lag. 'Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om daarnaartoe te verhuizen', dacht ik. Mijn man en ik waren verknocht aan water. De woestijn in Arizona behoorde niet tot de plekken waar wij graag gingen wonen.

Zes maanden verstreken en Loren en ik bleven bidden. Een vriend wees Loren op een vacature voor de functie van Hoogleraar Maatschappelijk Werk in Tennessee. We zagen de verhuizing meteen zitten. Op het laatste moment besloot Loren de Generale Conferentie (2015) te bezoeken in San Antonio, Texas. Van een afstand zag hij daar keramiek van paardenhaar in de bezichtigingshal en al snel stond hij voor het kraampje van de *Holbrook Indian School*. Een vrouw in de kraam merkte zijn insigne op met de letters 'LCSW'.

'Staat die afkorting voor 'Erkend klinische' en dan nog iets?', vroeg ze. Loren schudde zijn hoofd. 'Het staat voor 'Erkend klinisch maatschappelijk werker''. 'Zo iemand hebben wij nodig!', riep de vrouw blij uit. Er verscheen een nerveus lachje op Lorens gezicht. Hij probeerde zich uit de voeten te maken, maar de vrouw vroeg juist welk werk zijn echtgenote deed. 'Ze werkt aan een project in *Florida Hospital*'. 'Weer precies wat we nodig hebben!', zei de vrouw en ze wenkte haar man, de directeur van Holbrook.

Loren vertelde me later wat er was gebeurd. 'Uh-oh', antwoordde ik. Weken later, onze vakantie was toen bijna voorbij, besloten we Holbrook te bezoeken. Voordat we daar waren aangekomen, kreeg Loren een telefoontje van de *Southern Adventist University*. Hij was niet aangenomen. Angst greep ons naar de keel. Ik realiseerde me dat God me op de proef stelde om te zien of ik bereid was te gaan waarheen Hij mij leidde.

Loren en ik spraken bijna negen uur met het personeel van Holbrook over het zendingswerk van de school voor Inheemse Amerikaanse kinderen en jeugd. We kwamen te weten dat het personeel streefde naar doorgaande christelijke begeleiding voor studenten die met Posttraumatische stressstoornis worstelden en met andere mentale gezondheidsproblemen. Die nacht kon ik moeilijk in slaap komen. Voordat ik mijn ogen 's ochtends opende, begon het me te dagen hoe geweldig het zou zijn om op Holbrook te werken.

Terwijl ik uit bed stapte, zag ik een bekend boek op de boekenplank. Ik rommelde wat in mijn rugtas en haalde hetzelfde boek tevoorschijn. Dat boek hadden Loren en ik gekregen op de Generale Conferentie. Ik had het op het laatste moment nog in mijn tas gestopt. Het was het boek 'Follow: Anytime, Anywhere at Any Cost [*Volg: Wanneer dan ook, waar dan ook en ten koste van wat dan ook*]', geschreven door Don Maclafferty. Toen wist ik dat God me aanspoorde om naar de *Holbrook Indian School* te gaan. Ik vroeg God of Hij hetzelfde verlangen ook in Lorens hart wilde plaatsen. Ik bad en wachtte af.

Een paar dagen later, we liepen net ons huis in Florida binnen, liet Loren me weten dat God ons op Holbrook wilde hebben. Daar was hij van overtuigd. Die avond stuurden we onze cv's op en begonnen we in te pakken. Twee weken later waren we aangenomen. We zijn er ontzettend blij mee dat God ons naar Holbrook heeft geleid.

Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbat drie jaar geleden. Uw geld heeft de aanzet gegeven tot de plannen voor een nieuw gymnastiek- en gezondheidsgebouw, genaamd New Life Center, bij de adventistische Holbrook Indian School.

Een bijzondere vriendschap

Marshalleilanden, 14 augustus

Raijan, 15

Een vijftienjarige zoon van een zendeling op de Marshalleilanden had een speciale briefvriendschap met een 77-jarige gepensioneerde zendeling in Texas, een ver weg gelegen staat in de Verenigde Staten van Amerika. Ze kregen contact toen de gepensioneerde zendeling, opa Bob, via een zendingsverhaal in het driemaandelijkse *Mission* hoorde over het gezin van het zendelingskind. De vader van de jongen was de directeur van de school en zijn moeder gaf les op de adventistische zendingsschool van het afgelegen eiland Ebeye. Opa Bob wilde iets bijzonders doen om het gezin te helpen.

Hij gaf al wekelijks geld tijdens de zendingsschool voor de sabbatschool en hij stopte iets extra's in de collectezak toen er tijdens de dertiende sabbatschool in 2018 geld op werd gehaald voor de school. Maar hij wilde nog meer doen om te helpen. Daarom besloot hij elke maand zorgpakketten te sturen met speelgoed, eten en schoolbenodigdheden voor het gezin en andere zendingen op het eiland. Raijan was dertien jaar toen de eerste pakketten aankwamen en hij en zijn familie knielden neer en dankten God bij elk pakket dat ze openden. Voordat hij kon gaan spelen met zijn nieuwe speelgoed of een snoepje mocht proeven, zei vader tegen hem dat hij een brief moest schrijven aan opa Bob om hem te bedanken. Dat was het begin van de bijzondere briefvriendschap. Opa Bob stuurde pakketten en Raijan reageerde daarop met handgeschreven brieven.

In drie jaar tijd ontving Raijan behoorlijk wat pakketten en stuurde hij ook veel brieven. Hij schreef hoe blij hij ermee was om de pakketten te ontvangen. Hij schreef over zijn moeilijkheden op school. Hij zei hoe bang hij was voor de dood toen een klasgenoot onverwachts overleed en basketbalster Kobe Bryant in diezelfde week stierf door een helikopterongeluk. Kort nadat hij de brief over de dood had gestuurd, kreeg hij antwoord van opa Bob. Het was de eerste en enige keer dat opa Bob hem een persoonlijke brief stuurde. Drie weken daarna belandde opa Bob in het ziekenhuis en korte tijd later werd hij overgebracht naar een verpleeghuis. In de twee weken dat hij daar was, stelde opa Bob nog acht pakketten samen voor Raijan en zijn familie. Zijn zoon verstuurde de laatste pakketten nadat opa Bob was overleden.

De dood van opa Bob ontmoedigde Raijan, maar hij bleef brieven sturen. Nadat er weer een pakket was binnengekomen, stuurde hij de volgende brief naar de zoon van opa Bob: Ik leef heel erg met u mee. De dag waarop we hoorden dat opa Bob was overleden, zal ik nooit vergeten, al wist ik dat hij nog maar een paar dagen te leven had. Ik had zo gehoopt dat het anders zou gaan. Afgelopen februari heb ik hem nog geschreven hoe makkelijk we als mensen met de dood te maken krijgen en heb ik hem verteld over het recente overlijden van een leeftijdsgenoot van mij en van de beroemde basketballer Kobe Bryant.

Een week later stuurde hij me een brief waarin hij zei dat het inderdaad verdrietig is als iemand overlijdt, maar dat we niet bang moeten zijn voor de dood omdat God die overwonnen heeft. Hij zei dat we moeten leven zoals we zouden doen als we morgen kwamen te overlijden en dat we er tegelijkertijd ook vanuit moeten gaan dat we nog 100 jaar te leven hebben. Opa Bob spoorde me aan om het bijltje er niet bij neer te leggen, anders zou ik nooit kunnen genieten van de nieuwe kansen die de dag van morgen misschien brengt. Ook moest ik elke dag gebruiken als een nieuwe mogelijkheid om mensen over God te vertellen en hun leven voor Hem te winnen.

Ik ben heel blij met zijn bemoediging en hulp omdat ik nu minder verdrietig ben dan ik zou zijn zonder zijn brief. Al heb ik hem niet persoonlijk gekend, ik ben door hem geraakt en hij heeft mij geïnspireerd om een aardiger, vriendelijker en liefdevoller persoon te zijn. En al zal ik hem ook

nooit persoonlijk leren kennen op deze aarde, ik weet zeker dat ik hem zal ontmoeten als we op een dag allemaal naar de hemel gaan. Ik kan me niet indenken hoeveel verdriet u nu heeft, maar ik ben ervan overtuigd dat God altijd raad weet, waar we ook mee te maken krijgen, en dat we op God kunnen leunen.

Dank u voor uw wekelijkse zedingsgaven. Zij helpen het zedingswerk op de Marshalleilanden en over de hele wereld. Dank u dat u iets extra's wil doen om Gods werk in de eindtijd te bevorderen.

Voetbal, soep en God

Nunavut, Canada, 21 augustus

Sakhile Sibanda Kamera

Interviewer: Nunavut is het nieuwste, grootste en meest noordelijk gelegen gebied van Canada. Nunavut, opgericht in 1999, is een kolossaal, schaars bevolkte toendra-achtige streek met ruige bergen en afgelegen dorpen die enkel per boot of vliegtuig bereikt kunnen worden. Het is ook de woonplaats van een kleine groep zevendedagsadventisten. Vandaag maken we kennis met één van die adventisten. [*Keert zich om naar de geïnterviewde*] Wil je jezelf even voorstellen?

Sakhile: Ik heet Sakhile. Ik ben getrouwd en heb twee kinderen, een jongen en een meisje. Ik werk als verpleegster in de hoofdstad van Nunavut, Iqaluit, dat zo'n 8000 inwoners heeft. We zijn hier een jaar geleden komen wonen vanuit Pond Inlet, een kleine gemeenschap met 1800 mensen in het noordelijkste deel van Nunavut.

Interviewer: Het aantal daklozen in Nunavut is erg hoog en huiselijk geweld komt veel voor. Wat kunnen adventisten doen?

Sakhile: Toen we aankwamen in Pond Inlet, woonde er een adventistisch gezin uit Jamaica. Na hun vertrek waren wij de enige adventisten en leefden we te midden van de andere mensen. Mijn man werkte voor de overheid en op mij na was er geen andere verpleegster in de stad. Als wij ons werk niet deden, zouden bepaalde dingen in de gemeenschap niet tot stand zijn gekomen. Je zou dus kunnen zeggen dat we best belangrijke posities hadden. Dat maakte het moeilijk om te getuigen. Sommige mensen waren bereid om alles te aanvaarden wat wij als feit naar voren brachten en we wilden geen misbruik maken van hun vertrouwen. We wilden ook niet de indruk wekken dat we onze aanstellingen gebruikten om onze overtuigingen aan anderen op te dringen. We waren daar dus erg voorzichtig in, maar we deden wel iets. We richtten een voetbalclub op voor meisjes van negen tot twaalf jaar. Er waren geen andere voetbalclubs in Pond Inlet en onze club had een goede invloed op de mensen. Volwassenen begonnen te zien dat jonge meisjes niet meer doelloos over straat zwierven. De meisjes hadden nu een doel. Ze kwamen naar de voetbalclub voor de trainingen, lekkere tussendoortjes en vriendschap. We leerden de meisjes ook hoe ze geld konden inzamelen voor de club. Ik bakte niet alleen een taart om te kunnen verkopen. Zij leerden er ook van. We lieten de meisjes zien hoe ze verantwoording konden dragen voor de club zodat ze zich ook raad wisten zonder ons.

De kinderen van mijn vrienden vormden de tweede manier om invloed uit te oefenen op de gemeenschap. Hun vrienden vroegen of ze naar ons huis mochten komen om daar op vrijdagavonden en zaterdagavonden te spelen. Dat waren juist de dagen waarop wij de sabbat vierden en we nodigden de kinderen uit om met ons mee te doen.

Interviewer: Lijkt Iqaluit op Pond Inlet?

Sakhile: In Iqaluit wonen een paar adventistische gezinnen en het samenzijn met hen heeft ons echt te geholpen om geestelijk te groeien. Ik kan andere kerkleden bellen en hun vragen om voor ons te bidden. Het is als een vangnet. In Iqaluit verzorg ik de sabbatschoollessen voor de junioren en ik maak nu plannen om de kinderen de ouderen te laten helpen en op andere manieren bij te dragen.

Interviewer: Wat is je droom voor de Adventkerk hier?

Sakhile: We hebben een eigen kerkgebouw nodig. Onze mogelijkheden om te getuigen zijn beperkt doordat we geen echt 'thuis' hebben. Toen ik Iqaluit een paar jaar geleden voor het eerst bezocht,

was er een speciale plaats voor de sabbatviering waar we gedurende de week soep inschonken voor de daklozen. De soepkeuken was dicht op sabbat, maar de daklozen wisten dat ze op die dag naar het gebouw konden komen om te eten met gemeenteleden. De kleinere ruimte die we nu huren, is niet groot genoeg voor een gezamenlijke maaltijd. Mijn sabbatschoolklas komt samen in de woonkamer van mijn huis. De kleuters en peuters komen samen in de woonkamer van iemand anders en een derde kinderklas in weer een ander huis. De volwassenen ontmoeten elkaar in ons gehuurde kerkgebouw. Het zou geweldig zijn om God te vereren op één plek en daar ook van alles te organiseren.

Interviewer: Dank je wel dat je ons een inkijkje hebt gegeven in het afgelegen Canadese gebied Nunavut. [*Keert zich om naar de kerk*] In dit kwartaal wordt een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt om een nieuwe kerk en een wijkcentrum te openen zodat één van de dorpen in Nunavut van God kan getuigen. Dank u voor uw voornemen om veel te geven deze dertiende sabbat.

Een engel bij het tankstation

NAD Vluchtelingen, 28 augustus

Lamphai Sihavong, 64

Verbijsterd staarde Lamphai naar de chaotische wirwar aan snelwegen rondom en boven haar in Chicago, een stad in Amerika. Ze had geen flauw idee hoe ze haar man kon vinden. Ze keek naar de vier kinderen in de auto en vroeg zich af wat ze nu moest doen. Het echtpaar was in de Verenigde Staten aangekomen nadat ze waren gevlucht uit Laos in Zuidoost-Azië. Nu reden ze met hun zes kinderen door het land op zoek naar een baan.

Vanuit Sacramento, Californië, had het gezin eerst 2250 km afgelegd naar Grand Island, Nebraska. Daar hadden ze gehoord dat een fabriek mensen aannam met beperkte Engelse taalvaardigheden. Toen ze arriveerden, ontdekten ze echter dat de banen al bezet waren en dat het bedrijf geen mensen meer aannam. Daar zaten ze dan, in het midden van de Verenigde Staten, met zes kinderen, zonder huis, geen baan en ze konden maar een paar woorden Engels spreken.

Wat het nog moeilijker maakte, was dat Lamphai niet alleen op de Amerikaanse snelwegen durfde te rijden. Ze had net leren rijden en had haar rijbewijs in Californië gekregen. Twee vrienden hadden het gezin op hun reis van Californië naar Nebraska vergezeld; de één had in de familieauto gereden, de andere in een verhuiswagen. Maar de vrienden konden niet voor eeuwig blijven. Ze hadden elke naam die maar in hen opkwam gebeld om advies te vragen, tot Lamphai en haar man hoorden over een vacature in Holland, Michigan, zo'n 1200 km verderop.

Lamphai besloot de Amerikaanse snelwegen te trotseren en erop te vertrouwen dat God bij haar was. Toen begon het gezin aan de twaalf uur durende reis naar Michigan. Haar man ging voorop in de verhuiswagen met twee van hun kinderen en al hun bezittingen. Zij volgde met de andere vier kinderen in de auto. Het ging allemaal prima tot ze Chicago bereikten.

Lamphai probeerde dicht bij haar man te blijven, maar ze kwam terecht in een lange file en verloor de verhuiswagen uit het oog. Omdat ze overdonderd was en verward door de wirwar aan wegen en omdat ze niet wist welke kant ze op moest, stopte ze bij een tankstation. Zij noch haar man had een mobiele telefoon. Ze kon hem op geen enkele manier bereiken en ze wist niet hoe ze op de plaats van bestemming kon komen. God was haar enige hoop. Ze was blij dat zendelingen hun vluchtelingenkamp hadden bezocht in Thailand en hun over God hadden verteld. Zij en de vier kinderen baden in alle ernst tot God om hulp.

Toen ze hun ogen weer openden, zagen ze een vriendelijk uitziende man die naar hen toe kwam lopen. 'Laat me raden', zei hij. 'U zoekt uw man Veuy?' 'Ja!', zei ze verbaasd. Ze vroeg zich in stilte af, 'Hoe kent die volstrekte vreemdeling de naam van mijn man?' 'Stap je auto maar in en volg mij', zei de man terwijl hij zich omdraaide om in zijn auto te stappen. 'Ik zal je helpen hem te vinden'. Gehoorzaam draaide Lamphai achter hem aan de weg op en toerde ze door een doolhof aan snelwegen in Chicago tot ze de verhuiswagen van haar man plotseling recht voor zich zag verschijnen.

Grote dankbaarheid vulde haar en de kinderen. Terwijl ze zich omdraaiden om naar de vriendelijke vreemdeling te zwaaien en hem zo te bedanken, ontdekten ze dat hij verdwenen was. Zijn auto was nergens meer te zien en ze hadden hem niet eens kunnen bedanken door te zwaaien. Het gezin kwam veilig aan in Holland, Michigan, en Veuy en Lamphai kregen werk in een plaatselijk bootbedrijf dat in het bezit was van een adventistische familie. Ze begonnen de adventkerk in Holland te bezoeken. Al snel vroegen ze nieuwe vrienden uit Laos om met hen mee te gaan en de kerk bood de kleine groep een aparte ruimte aan waar ze in hun eigen taal God konden

aanbidden. De groep groeide in aantal en vandaag de dag hebben ze hun eigen kerk waar Lamphai zich met vreugde inzet om mensen kennis te laten maken met de God die een engel naar het tankstation stuurde om haar de weg te wijzen.

Het probleem

NAD Vluchtelingen, 4 september

Een Iraakse familie

Iemand in Irak vertelde vader over Jezus. Vader begon van Jezus te houden en sloot zich aan bij de Adventkerk. Moeder hield zich vast aan haar eigen geloof. Na een tijdje werd het leven in Irak erg zwaar voor het gezin. Vader kon de veiligheid van moeder en hun twee jonge dochters niet garanderen en daarom besloot hij dat ze als vluchtelingen naar Amerika zouden gaan. Nadat ze een jaar lang in Michigan hadden gewoond, verhuisde het gezin naar Californië. Vader kon de koude winter in Michigan niet goed verdragen. Als gevolg van de kille temperaturen deden de wonden pijn die hij tijdens de oorlog in Irak had opgelopen.

In Californië schreven vader en moeder hun dochters in op een openbare school. Onderwijl bleef vader ervoor bidden dat de meisjes naar een adventistische school konden gaan. Hij had het geld niet om voor een kerkelijke school te betalen en al zou hij dat wel hebben gehad, hij kende geen adventisten die hem konden vertellen waar een adventistische school was. Hij bad nog steeds. 'Alstublieft God', zei hij altijd in zijn gebed, 'Help mijn dochters een adventistische opleiding te volgen. Mag ik een adventist ontmoeten.'

Op een dag bezocht vader een voedselbank die hulpbehoevende gezinnen van de nodige spullen voorzag. Terwijl hij wachtte op het eten dat hij zou krijgen, raakte vader in gesprek met een vrijwilliger en ontdekte hij dat de man een predikant van de Adventkerk was. De vrijwilliger vertelde hem eveneens dat de voedselbank was opgericht en werd geleid door een Adventkerk die bovendien een school bezat. Thuis vertelde vader het goede nieuws aan moeder. Hij en moeder hadden heel ijverig wat geld opgespaard zodat ze weer naar school konden gaan en betere banen kregen om hun gezin te ondersteunen.

Korte tijd later ging vader met moeder en hun twee meisjes van negen en elf naar de adventistische school. Ze namen plaats in de kamer van de directrice, hun gezichten glommen terwijl ze wachtten op informatie over eventuele vervolgstappen. De directrice en predikant van de kerk, die tegenover hen zaten, keken naar elkaar en toen weer naar vader, moeder en de meisjes. Het verlangen op de gezichten van de ouders en de meisjes raakte hun hart. Toch hadden vader en moeder niet genoeg geld bij elkaar weten te sparen. 'We zouden het heerlijk vinden als de meisjes naar onze school komen', liet de directrice weten. 'Helaas dekt jullie spaargeld de kosten niet'.

De directrice bleef even stil en keek weer naar de predikant. Ze zag het medeleven in zijn ogen en voelde zich aangemoedigd om door te gaan. 'We zullen de meisjes inschrijven op de school', zei ze. 'Laten we deze sprong in geloof nemen en erop vertrouwen dat God op de een of andere manier zal helpen met het schoolgeld'. De vier volwassenen en twee meisjes knielden neer op de grond en bogen hun hoofd. 'Lieve God, we hebben uw hulp nodig', bad de predikant. 'Voorzie alstublieft in het geld dat nodig is voor de opleiding van deze twee kostbare meisjes.' Kort nadat het gezin was weggegaan, ontving de directrice een telefoontje. Het was de coördinator van de *Adventist Refugee and Immigrant Ministries* van de Adventkerk in de Noord-Amerikaanse Divisie.

Ze belde om te laten weten dat ze het schoolgeld kon betalen van vluchtelingenkinderen die graag naar de adventistische school wilde gaan. Het geld, zei ze, was tijdens de dertiende sabbat in 2011 gegeven door zevendedagsadventisten over de hele wereld. De directrice kon haar oren niet geloven. Snel belde ze vader om hem te vertellen dat de opleiding van zijn dochters betaald was. 'Ik wist dat God onze gebeden zou beantwoorden!', riep vader uit.

Geen wrok meer

NAD Vluchtelingen, 11 september

Jimmy Shwe, 51

Beeldt u zich eens in dat u zeven jaar bent en voor uw leven rent in een jungle. Hoe zou u zich voelen? Zo zag Jimmy Shwe's leven eruit in Myanmar, een land in Zuidoost-Azië dat vroeger Burma heette. Door zijn ervaringen kreeg Jimmy op jonge leeftijd een grondige hekel aan de autoriteiten. Op een gegeven moment, hij liep toen weer verloren rond in de jungle, dacht hij dat hij zou sterven. Hij besloot dat hij, als hij hier levend uitkwam, zich zou aansluiten bij een gewapende verzetsbeweging om wraak te nemen.

Na twee jaar in eenzaamheid te hebben geleefd, kwam Jimmy zijn vader tegen in een vluchtelingenkamp in Thailand. Zijn vader was het niet eens met Jimmy's voornemen. Naar zijn mening hielp het niet om naar de wapens te grijpen. In plaats daarvan spoorde hij Jimmy aan om predikant te worden en mensen te vertellen over de liefde van God en de hoop op het eeuwig leven. Het was niet makkelijk voor Jimmy om een punt te zetten achter zijn woede en diepe wrok.

Tot hij zag hoe vredig en blij zijn vader was toen ze een adventkerk bezochten in het vluchtelingenkamp. Hij las over de oorlog tussen Christus en satan in de Bijbel. Hij realiseerde zich dat zijn vader gelijk had en besloot degenen te vergeven die hem kwaad hadden gedaan. Jimmy werd een adventistische predikant en ging na verloop van tijd in Amerika wonen. Hij ontdekte al snel dat vele van de adventistische gezinnen die hij in de vluchtelingenkampen in Thailand had leren kennen zich nu door heel Noord-Amerika verspreid hadden.

Ze zochten adventkerken, maar hun Engels was niet goed genoeg om de boodschap van de erediensten te begrijpen en echt mee te doen. Jimmy verlangde ernaar om hen te bezoeken en hun geloof te versterken. Hij wilde hen helpen om kleine groepen samen te stellen zodat ze hun hemelse Vader in hun eigen taal konden aanbidden. Onder leiding van veel gebed stichtte Jimmy drie kerken. Omdat hij *fulltime* werkte om zijn gezin te onderhouden, had hij er de tijd en middelen niet voor om op reis te gaan en zo ook de resterende 2000 *Karen Adventist* vluchtelingen te helpen die zich over het continent verspreid hadden.

'Maar God kende mijn hart en wist wat ik nodig had', zei Jimmy Shwe die nu predikant is bij de *Carolina Conference* en als *Karen Kerkplant* consultant werkt voor de *Adventist Refugee en Immigrant Ministries* binnen de Noord-Amerikaanse Divisie. 'Al die tijd had God de leiding en van begin af aan had Hij een plan', vervolgde Jimmy. De gaven tijdens de dertiende sabbatcollecte in 2011 boden de middelen om vluchtelingen te helpen in Noord-Amerika. Het geld stelde Jimmy in staat om de vluchtelingenfamilies door heel Amerika en Canada te bezoeken en hen te helpen om gemeentes op te richten in hun eigen taal en de gemeenschap te ondersteunen. Met zijn hulp zijn er in de afgelopen tien jaar 55 *Karen kerken* gesticht over het hele continent.

Al deze dingen waren mogelijk omdat kerkleden geld gaven en Jimmy en anderen zoals hij, God toestonden om hun wrok te vervangen door vergeving en liefde.

Twee mannen tegen één God

NAD Vluchtelingen, 18 september

Niang Muang, 21

Terwijl het nog donker was, stapte de tienjarige Niang uit haar bed om naar school te gaan. Ze was nerveus. School maakte haar altijd nerveus. Een jaar geleden was haar familie van Myanmar naar Amerika gevlucht en op de school in Georgia ging het moeizaam. Haar Engels was niet goed. Ze had weinig vrienden. En ze moest naar school wandelen in het donker. Vader kon niet met haar meegaan, omdat hij nachtdiensten draaide. Moeder moest thuisblijven bij haar jongere zusje.

Niang bad voordat ze het huis verliet. 'Lieve God, help me alstublieft om deze schooldag door te komen', zei ze. 'Help me om geen ruzie te krijgen met de leraar. Bescherm me als ik naar school wandel. Amen.' Niang zwaaide haar zware zwarte rugtas over haar schouders en stapte de donkere straat in. Als ze de korte route nam, zou ze binnen tien minuten bij school zijn. Ze moest langs een paar appartementencomplexen lopen en door het bos om bij de school aan te komen. Hopelijk kwam ze onderweg een paar kinderen tegen met wie ze mee kon wandelen.

Er waren geen andere kinderen te zien toen Niang door het bos liep. De lucht was stil. De bomen leken op donkere schaduwen. Plotseling stonden twee grote mannen voor haar. Één van hen hield een soort witte stoffen tas vast. Die zag er slap en leeg uit. Hij stak de tas voor zich uit. 'Hé, kan je deze voor ons vasthouden?', vroeg hij. Niang vond het een rare vraag. Ze bleef staan en deed daarna een paar stappen achteruit. De mannen deden juist een paar stappen naar voren.

Bang keek Niang om zich heen in de hoop dat andere kinderen de korte route namen naar school. Er was niemand te zien. Ze keek weer naar de mannen. Zij waren met z'n tweeën, zij stond daar in haar eentje. Zij waren lang en groot, zij was klein en mager. Zou ze de witte tas aannemen? 'Nee!', riep Niang uit, terwijl ze haar hoofd schudde. Toen draaide ze zich om en rende zo hard als ze kon. De mannen waren verbaasd. 'Oh nee!', zei er één. 'Niet rennen!'. Maar Niang bleef rennen. Ze was bang. Ze had verhalen gehoord over kinderen die gekidnapt waren. Ze wist dat de mannen haar gemakkelijk te pakken konden krijgen. 'HEER, alstublieft, help me', bad ze. 'Bescherm me alstublieft'.

Ze vroeg zich af of ze haar al op de hielen zaten. Alles tussen haar en God moest goed zijn. 'Als ik iets verkeerd heb gedaan, vergeef het me alstublieft', bad ze. Ze luisterde naar geluiden die erop wezen dat de mannen haar achterna zaten. Omdat ze niets hoorde, hield ze even in. Haar hart ging als een razende tekeer. Toen hoorde ze het welkome gebabbel van kinderen die ook de korte route namen naar school. Opluchting overspoelde Niang. Ze kon met de andere kinderen meelopen en veilig zijn.

Ze liep achter de drie jongere kinderen aan naar school. Toen ze de plek bereikte waar de twee mannen hadden gestaan, waren ze nergens te zien. Ze waren verdwenen. Niang slaakte een zucht van opluchting. 'Lieve God, dank U dat U me heeft beschermd', bad ze. Twee grote mannen waren overwonnen door een nog veel grotere God.

Kostbare waarheid

Dertiende sabbat, 25 september

Niang Muang, 21

Het was bijna tijd voor de middagpauze en de teamleider belde op om te laten weten dat hij op weg was om Niang op te pikken in Maryville, Tennessee. Niang had behoorlijke trek. Nog even en ze kon haar voorbereide lunch opeten terwijl ze met anderen die ook voor literatuurevangelist studeerden kon praten over wat ze die ochtend hadden ervaren. Tot ze op de parkeerplaats van een warenhuis een vrouw zag die haar auto vollaadde met boodschappen. Voordat de lunch begon, was er net genoeg tijd om met één persoon te praten.

Niang liep met een grote glimlach op de vrouw af. 'Hallo mevrouw', zei ze. 'Ik heet Niang. Ik ben een student en probeer mijn studie af te ronden. Deze zomer stellen we familiewaarden voorop en willen we de gemeenschap helpen.' Niang rommelde wat in haar tas en haalde een gezondheidsboek tevoorschijn dat mensen leert hoe ze planten op een natuurlijke manier kunnen gebruiken. De vrouw nam het boek aan en bestudeerde de omslag.

Omdat de vrouw haar mond hield, gaf Niang haar een kookboek. 'Kookt u graag thuis?', vroeg ze. Daarna liet ze de vrouw een gelovig boek zien, een uitgave van de dertien hoofdstukken tellende klassieker van Ellen White, *Schreden naar Christus*. De vrouw keek naar de drie boeken in haar handen. Ze leek geïnteresseerd. 'Je hebt me net op de verkeerde dag benaderd', zei de vrouw. 'Ik heb mijn chequeboekje niet bij me en ik heb geen contant geld.' 'U kunt ook uw creditcard gebruiken', stelde Niang voor. 'Dat kan ik niet doen, dat vindt mijn man niet goed', zei de vrouw. Desondanks hield ze boeken nog steeds in haar handen. Ze leek er geen afstand van te willen doen. Niang haalde nog wat boeken tevoorschijn, ook *De wens der eeuwen* en *De grote strijd* van Ellen White. Toen ze hoorde dat de vrouw ook kinderen had, liet ze wat kinderboeken zien. 'Ze lijken me allemaal zo mooi', zuchtte de vrouw. Ze kon geen keuze maken welk boek ze graag wilde. 'Weet je wat?', zei de vrouw uiteindelijk. 'Ik neem ze allemaal'.

Ze stelde zich voor als Cindy en gebruikte haar creditcard om een donatie te geven voor de boeken. Nadat ze betaald had, vroeg Niang ze of ze met haar mocht bidden. 'Dat zou ik fijn vinden', zei Cindy. 'Lieve hemelse Vader', bad Niang, 'Dank U dat U ons weer een nieuwe dag heeft gegeven en dat ik Cindy heb mogen ontmoeten. Uw timing is perfect. Vergeef ons onze zonden en fouten. Dank U dat Cindy en haar gezin niet te maken hebben gekregen met wat er nu om ons heen gebeurt. Ik bid dat U hun vrede geeft en bemoedigt te midden van alle gebeurtenissen in hun leven. Blijf hen alstublieft omringen met uw liefde en aanwezigheid. Als Cindy onuitgesproken wensen heeft in haar hart, wilt U die dan voor haar vervullen. Help haar om hoop te vinden en te vertrouwen in U door Jezus Christus. Amen.'

Cindy's gezicht straalde van vreugde na het gebed. Toen kwamen de woorden als vanzelf. Ze vertelde dat haar gezin door een moeilijke tijd ging vanwege ziekte en dood. Ze zocht naar een diepere betekenis in het leven en wilde meer over God leren. Korte tijd later stilde Niang haar fysieke honger tijdens de lunch met anderen die voor literatuurevangelisten studeerden. Ze bad dat Cindy haar geestelijke honger kon stillen door de waarheid te vinden in de boeken.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van vandaag is bedoeld om vluchtelingenkinderen aan een adventistische opleiding te helpen. Uw gaven zullen de Noord-Amerikaanse Divisie ook in staat stellen om huisvesting te bouwen voor het zendingspersoneel op de Palau Seventh-Day Adventist School op Palau in de Grote Oceaan, om de tweede bouwfasen af te ronden voor een multifunctionele gymzaal op de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School in Arizona en om een adventistische kerk en een buurtcentrum te openen in het afgelegen, noordelijke dorp Igloodik in

Canada. Dank u voor uw vele gaven die de verspreiding van het evangelie in de Noord-Amerikaanse Divisie mede mogelijk maken.